

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 776/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1	J. B.	W dniu 3 lipca 2018 roku w W., jadąc wiaduktem z ul. (...) w kierunku ul. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem marki S. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (stan jego nietrzeźwości wynosił: 1,16 mg/l (wynik II badania), 1,08 mg/	

		<p>1 (wynik III badania) i 1,07 mg/l (wynik IV badania) zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 21 września 2011 r., sygn. XIV K 500/11 i za czyn z art. 178a § 4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 września 2015 r., sygn. II K 1204/13, tj. czyn z art. 178a § 4 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>J. B. w dniu 3 lipca 2018 roku pracował jako kierowca taksówki samochodem marki S. o nr rej. (...). Tego dnia wiózł jako pasażerów P. M. i M. K.. Obaj mężczyźni wcześniej spożywali alkohol.</p> <p>Około godziny 19:15, jadąc w W. wiaduktem z ul. (...) w kierunku ul. (...), stracił panowanie nad autem, uderzył w barierki energochłonne, a następnie w przednią część pojazdu prowadzonego przez M. W., a w końcu ponownie w barierki. Po zatrzymaniu pojazdu J. B. wysiadł z samochodu, obejrzał go, a następnie wsiadł do środka. Do kierującego pojazdem S. podszedł M. B., który</p>	Zeznania B. K.	199, 19v	

jechałem swoim autem za pojazdem S., a po zderzeniu się tego pojazdu, zatrzymał swój pojazd. M. B. poczuł woń alkoholu od J. B.. Następnie zaczął udzielać pomocy pasażerom taksówki, z których jeden był nieprzytomny. Udzielając pomocy M. B. zauważył, że J. B. wyciągnął z auta butelkę piwa, otworzył ją, a następnie wypił z butelki mały łyk piwa. M. B. kazał mu odłożyć butelkę, co też kierujący pojazdem S. uczynił, kładąc ją przy krawężniku. Po około 3-4 minutach od zdarzenia na miejsce przyjechał patrol Policji, a następnie pogotowie.

J. B. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia A.-Sensor, posiadającego ważne świadectwo wzorcowania, z wynikami: 2,00 mg/l (wynik I badania z godz. 19:34), 1,16 mg/l (wynik II badania z godz. 19:54), 1,08 mg/l (wynik III badania z godz. 20:25) i 1,07 mg/l (wynik IV badania z godz. 20:55) zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik pierwszego badania był wadliwy z uwagi na wysoce prawdopodobną obecność w wydychanym powietrzu tzw. alkoholu zalegającego. Następnie poddano J. B. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu

przy pomocy urządzenia Alkometr, posiadającego ważne świadectwo wzorcowania, z wynikami: 0,73 mg/l (wynik I badania z godz. 23:38) i 0,70 mg/l (wynik II badania z godz. 23:40) zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Od J. B. pobrano próbki krwi. W wyniku badania zabezpieczonej krwi stwierdzono: 2,04 promila (w próbce pobranej o godz. 21:15) oraz 1,87 promila (w próbce pobranej o godz. 22:15) alkoholu etylowego.

M. K. oraz P. M. byli w stanie nietrzeźwości w czasie zdarzenia (z wynikami badania odpowiednio 0,85 mg/l i 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). P. M. doznał, w wyniku wypadku, urazu głowy bez utraty przytomności i ogólnego potłuczenia, a M. K. doznał urazu głowy bez utraty przytomności, złamania kości nosa i stłuczenia klatki piersiowej. Obrażenia te spowodowały rozstrój zdrowia na czas nie trwający dłużej niż 7 dni.

U J. B. nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego uzależnienie od alkoholu oraz cechy nieprawidłowej osobowości. Ten stan psychiczny nie znosił

ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. z dnia 21 września 2011 roku, sygn. akt XIV K 500/11 J. B. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (środek karny wykonano 24 stycznia 2014 r.). Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 września 2015 roku, sygn. akt II K 1204/13 J. B. został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zeznania M. W. w części	201-202, 81v	
Zeznania M. B.	199-200, 92v	
Zeznania P. M. w części	235-236, 97v	
Zeznania M. K.	236, 101v	
Wyjaśnienia J. B. w części	197-198, 199, 362, 78	

Opinia biegłego z zakresu toksykologii	305-320, 380-383	
Opinia z badania krwi na zawartość alkoholu wraz protokołami pobrania krwi	273-277	
Opinie sądowo-psychiatryczne	191-195, 229-231	
Dokumentacja medyczna oskarżonego	216, 227	
Zeznania J. T.	334	
Charakterystyka produktu leczniczego	339-345	
Zaświadczenie lekarskie	347	
Informacja z K.	369-371	
Odpis wyroku	150	
Protokół zatrzymania	2-3	
Protokoły badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwami wzorcowania	6-12	
Notatka urzędowa	22-24	
Protokół oględzin miejsca	25-26	
Protokoły oględzin pojazdów	27-30, 84-85	
Opinie sądowo-lekarskie	67-68, 70-71, 73-74	

Protokół oględzin nagrania	95-96		
Wydruk z (...)	109		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1	J. B.	Jak w pkt. 1.1.1	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
J. B. spożył, po zderzeniu pojazdu S. z barierkami i innym samochodem, alkohol w postaci wódki oraz piwa, które otrzymał od jednego z pasażerów. Piwo spożywał do chwili przybycia Policji. Gdy siedział w radiowozie, podszedł do niego nieustalony mężczyzna, który powiedział, że wyrzucił butelkę.	Wyjaśnienia J. B. w części	197-198, 199, 362, 78	
J. B. wyrzucił poza barierki butelkę piwa. Wcześniej, jak oskarżony pił piwo, to rozmawiał przez telefon. Następnie podszedł do radiowozu trzymając piwo.	Zeznania M. W. w części	201-202, 81v	
J. B., po wypadku drogowym, wypił wódkę.	Zeznania P. M. w części	235-236, 97v	

1.Ocena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Zeznania B. K.	Zeznania świadka są w pełni wiarygodne, bowiem pochodzą od osoby bezstronnej – funkcjonariusza publicznego, tj. policjantki, która opisała przebieg interwencji, w tym czas przeprowadzenia badań oskarżonego i ich wyniki. Z zeznań świadka wynika w szczególności, iż J. B. podniósł spożycie alkoholu po zdarzeniu drogowym. Podkreślenia wymaga, iż z zeznań świadka nie wynika, aby J. B. podszedł do interweniujących policjantów trzymając w ręku butelkę piwa ani, aby inna osoba poinformował oskarżonego o wyrzuceniu butelki.	
Zeznania M. B. Zeznania M. W. w części Zeznania M. K. Zeznania P. M. w części	Zeznania świadka są w pełni wiarygodne, bowiem pochodzą od osoby bezstronnej, która przy tym nie była osobą poszkodowaną zdarzeniem drogowym. Świadek jest policjantem, a więc osobą, której doświadczenie służbowe pozwoliło na podjęcie czynności w stosunku do uczestników zdarzenia		

oraz poczynienie istotnych spostrzeżeń. W szczególności ze spójnych i konsekwentnych zeznań świadka wynika, że oskarżony po zatrzymaniu pojazdu marki S. otworzył butelkę piwa i wypił z niej niewielką ilość alkoholu, co spotkało się z błyskawiczną reakcją świadka. Świadek w bardzo krótkim czasie po zatrzymaniu się pojazdu (10-15 sekund) znalazł się przy kierującym, od którego już w tym momencie poczuł silną woń alkoholu. Nie stracił oskarżonego z oczu, pomimo, że zajął się udzielaniem pomocy pasażerom, znajdującym się na tylnej kanapie pojazdu. Cały czas miał z nim kontakt, co pozwoliło mu na zauważenie momentu wyciągnięcia przez J. B. butelki piwa z bocznego schowka, otworzenia jej i upicia z niej „małego łyeczka, tak jak z szyjki” (k. 199). Świadek podał, iż oskarżony nic mu nie mówił o wcześniejszym wypiciu wódki. Zeznania tego świadka są przy tym zgodne z nagraniem z wideorejestratora w jego pojeździe, na którym utrwalono przebieg wypadku, a także fakt opuszczenia w chwilę po nim pojazdu przez oskarżonego. W części zeznania te korelują nadto z zeznaniami P. M..

Zeznania świadka są w części wiarygodne.

Pochodzą one od osoby bezstronnej, która przy tym była osobą poszkodowaną zdarzeniem drogowym. Jak podał sam świadek, zdarzenie drogowe spowodowało u niego bardzo silne emocje (świadek np. poturbował podsufitkę w swoich samochodzie).

Emocjonalność reakcji świadka wpłynęła w sposób negatywny na jego zdolność zapamiętania i odtworzenia spostrzeżeń, co dotyczy zwłaszcza jego zeznań złożonych w Sądzie. Zeznania te, a zwłaszcza ich faza swobodna, odznaczają się w związku z tym dużą ogólnością i powoływaniem się świadka na swoją niepamięć, brak pewności co do szczegółów zdarzenia („nie wiem”, „Nie skupiłem się”, „nie potrafię powiedzieć”, „chyba”, k. 201). Dlatego Sąd oparł się głównie na zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jako złożonych po upływie krótkiego czasu od zdarzenia. Za wiarygodne, z związku z powyższym, Sąd uznał relacje świadka dotyczące przebiegu zdarzenia drogowego, stanu pasażerów taksówki oraz spożycia przez oskarżonego alkoholu w postaci piwa już po tym zdarzeniu. Świadek nie był jednak w stanie określić ilości wypitego piwa, ani co

się stało z butelką. Nie miał za to wątpliwości, że osobą kierującą S. był J. B..

Zeznania pasażerów taksówki prowadzonej przez oskarżonego Sąd ocenił jako bardzo ogólne, pozbawione szczegółów, co należy powiązać ze stanem znacznego upojenia alkoholowego obu mężczyzn. Podkreślenia wymaga, iż z ich depozycji nie wynika, aby spożywali alkohol z oskarżonym przed rozpoczęciem jazdy ani w jej trakcie. Z ich relacji nie wynika nadto, aby przekazali oskarżonemu alkohol po zdarzeniu drogowym. Pasażerowie są przy tym osobami obcymi dla oskarżonego, mieli z nim w dniu 3 lipca 2018 r. do czynienia pierwszy raz.

Zeznania M. K. Sąd ocenił jako wiarygodne w całości, ale nie zawierają one szczegółowych okoliczności zdarzenia. Świadek wprost podał, iż nie pamięta, co działo się w taksówce po wypadku bo stracił przytomność, co z kolei jest zgodne z zeznaniami świadka M. B. oraz z wyjaśnieniami oskarżonego. Świadek opisał jedynie, w sposób zgodny z zeznaniami P. M., okoliczności spotkania z nim, spożywania wspólnie alkoholu i skorzystania z taksówki, którą zatrzymali na ul. (...). Podane okoliczności nie wzbudziły żadnych

wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności.

Bardziej szczegółowe, ale pomimo tego dosyć ogólne zeznania złożył P. M.. Depozycje tego świadka Sąd uznał za, co do zasady wiarygodne, z wyjątkiem dotyczącym rodzaju alkoholu, który spożył oskarżony po zdarzeniu drogowym. W ocenie Sądu, za wiarygodne w całości należy uznać zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym z uwagi na odebranie zeznań w krótkim czasie po zdarzeniu. Z tych zeznań wynika, że świadek zauważył, jak po zdarzeniu drogowym kierujący wysiadł z auta i napił się „łyka piwa” (k. 97v). Jak dalej podał świadek, „Na pewno nie wypił więcej niż jeden łyk piwa chyba namysłów z butelki 0,5 litra” (k. 97v). Przed Sądem świadek podał zaś, iż kierujący wypił alkohol siedząc na siedzeniu kierowcy, „chyba wypił wódkę” (k. 235) oraz podał, że nie pamięta, aby powiedział policjantowi, że kierujący wypił łyk piwa, a taka informacja to „była przesada” (k. 235). Zdaniem Sądu, świadek nie podał żadnej przekonującej okoliczności, która mogłaby podważyć prawdziwość jego relacji złożonej w toku

	<p>dochodzenia. Świadek nie zaprzeczył, że podpisał protokół swojego przesłuchania sporządzony przez policjanta, własnoręcznie odnotowując w nim „treść zgodna”. Wbrew więc swojemu twierdzeniu z rozprawy, przeczytał protokół, a informacja dotycząca spożycia piwa nie została podana w „luźnej rozmowie z policjantem” (k. 235), lecz w toku przesłuchania. Tłumaczenie zaś podane przez świadka jest pozbawione jakiegokolwiek sensu i logiki. Dlatego też Sąd uznał za prawdziwe twierdzenie świadka dotyczące spożycia przez oskarżonego, po zatrzymaniu się pojazdu marki S., alkoholu w postaci piwa w niewielkiej ilości. Za powyższym przemawia także zgodność tej relacji z zeznaniem świadka M. B..</p>	
<p>Wyjaśnienia oskarżonego w części</p> <p>Opinia biegłego z zakresu toksykologii</p> <p>Opinia z zakresu badania próbek krwi, protokoły badania stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania</p> <p>Opinie sądowo-psychiatryczne, dokumentacja medyczna</p> <p>Opinie sądowo-lekarskie</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne w części, w której potwierdzają okoliczności bezspornie odzwierciedlone w stanie faktycznym. Oskarżony potwierdził informacje, które dotyczą pracy jako taksówkarz, przewożenia pasażerów z ul. (...) na U., utraty kontroli nad pojazdem, przebiegu zdarzenia drogowego, uszkodzenia pojazdu marki S., stanu pasażerów,</p>	

Protokoły

zatrzymania i oględzin,
notatka urzędowa,
charakterystyka produktu,
zaświadczenie lekarskie,
informacja z K., odpis
wyroku, wydruk z (...)

Zeznania J. T.

a także spożycia
alkoholu w postaci
piwa. Nadto podał
informacje dotyczące
swojego stanu zdrowia, w
tym psychicznego, a także
przyjmowania leków. Ta
część wyjaśnień jest
wiarygodna gdyż dotyczy
okoliczności bezspornych,
potwierdzonych w
dokumentacji oraz
zeznaniach świadków.

Za w pełni wiarygodną
Sąd uznał opinię
biegłego z zakresu
toksykologii. Opinię tę
(zarówno podstawową,
jak i uzupełniającą)
sporządził uprawniony
biegły, specjalista
drugiego stopnia z zakresu
toksykologii, wpisany na
listę biegłych sądowych.
Opinia odznacza się
spójnością, jasnością i
rzetelnością, nie została
w toku rozprawy
zakwestionowana przez
żadną ze stron, przy
czym sam dowód Sąd
dopuścił z urzędu. Z
opinii tej wynika, że
przeprowadzone wyniki
badania stężenia alkoholu
w wydychanym powietrzu
przy użyciu dwóch
analizatorów oraz wyniki
badania krwi pozwalają na
dokonanie szacunkowych
obliczeń teoretycznych
rachunku
prospektywnego. Na ich
podstawie biegły
stwierdził, iż konsumpcja
podanych przez
oskarżonego ilości
alkoholu w dwóch
wariantach, tj. 200 ml

wódki smakowej i pół litra piwa albo niepełnej butelki wódki smakowej na niespełna 20 minut przed pierwszym badaniem stoi w sprzeczności z wynikami analizy, a uzyskane pomiary nie pozwalają na potwierdzenie deklarowanych konsumpcji alkoholu. Biegły ustalił, iż na 20 minut przed pierwszym badaniem, w chwili kolizji drogowej o godz. 19:15 zawartość alkoholu we krwi oskarżonego mogła być na poziomie około 2,5-2,6 promila, stąd też od dłuższego czasu znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Podkreślenia wymaga, iż biegły zaprzeczył, aby przyjmowanie, deklarowanych przez oskarżonego, rodzaju i ilości leków miało jakikolwiek wpływ na stwierdzony stan nietrzeźwości. Stan ten wynikał jedynie ze spożytego przez oskarżonego, w czasie poprzedzającym zdarzenie drogowe, alkoholu. Co istotne, biegły nie znalazł podstaw do podzielenia zastrzeżeń obrońcy co do prawidłowości przeprowadzonych badań, zarówno na ilość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak i na zawartość alkoholu w próbkach krwi, pomimo znacznego czasu, jaki upłynął od ich pobrania do przeprowadzenia badania. Wyjątek biegły uczynił w stosunku do wyniku

pierwszego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kierując się stanowiskiem biegłego z zakresu toksykologii Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zarówno badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (wykonanych dwoma różnymi urządzeniami posiadającymi ważne świadectwa wzorcowania), jak i na zawartość alkoholu w próbkach krwi. Sąd uznał opinię z zakresu badania tych próbek na zawartość alkoholu etylowego za jasną, pełną, rzetelną, a tym samym stanowiącą wartościowy materiał dowodowy.

W tożsamy sposób zostały ocenione przez Sąd opinie biegłych psychiatrów dotyczące stanu psychicznego oskarżonego. Dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, które udzieliły wyczerpujących odpowiedzi na wszystkie zadane im pytania. Opinie zostały przy tym wydane na podstawie obszernej dokumentacji medycznej oskarżonego oraz przeprowadzonego badania.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał opinie biegłego lekarza. Opinie te sporządził uprawniony biegły. Opinie odznaczają

	<p>się spójnością, jasnością i rzetelnością, nie zostały w toku rozprawy zakwestionowane przez żadną ze stron</p> <p>Pozostałe dowody nieosobowe nie wzbudziły wątpliwości, zostały zabezpieczone prawidłowo, dokumenty sporządzono przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych.</p> <p>Zeznania świadka Sąd uznał za prawdziwe z uwagi na ich zgodność z wyjaśnieniami oskarżonego, ale nie wniosły one niczego istotnego do sprawy.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
<p>1.2.1</p>	<p>Wyjaśnienia J. B. w części</p> <p>Zeznania świadka M. W. w części</p>	<p>Za niewiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do winy i wskazuje na spożycie alkoholu w postaci wódki (wódki smakowej, prawie cała butelka) oraz piwa</p>

Zeznania świadka P. M. w części

(butelka o standardowej wielkości), po zdarzeniu drogowym, który to alkohol miał otrzymać od jednego z pasażerów. Stanowisko oskarżonego jest sprzeczne przede wszystkim z zeznaniem świadka M. B., który precyzyjnie wskazał rodzaj i ilość wypitego przez J. B. alkoholu po wypadku, podkreślając, iż nie tracił go z oczu od chwili wypadku drogowego. Co do rodzaju i ilości spożytego alkoholu, wyjaśnienia oskarżonego są także sprzeczne z zeznaniami świadka P. M. z postępowania przygotowawczego. Świadek ten, odmiennie podając na rozprawie co do rodzaju alkoholu, nie podał przy tym, aby oskarżony wypił zarówno wódkę, jak i piwo, jak to twierdzi J. B.. Podobnie świadek M. W. nie zauważył, aby oskarżony spożył po zdarzeniu inny alkohol niż piwo. Nadto z zeznań pasażerów taksówki nie wynika, aby którykolwiek z nich, a zwłaszcza P. M., który zachował przytomność, podał oskarżonemu, po zatrzymaniu się pojazdu, alkohol. Odmiennie twierdzenie oskarżonego w tym zakresie należy zresztą uznać za pozbawione sensu i stanowiące jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Nie sposób bowiem uznać

za wiarygodne twierdzenia oskarżonego, iż jeden pasażerów, w chwilę po zdarzeniu, w wyniku którego obaj pasażerowi doznali obrażeń, bez jakiegokolwiek powodu, miał podać mu po kolei dwie butelki alkoholu. W końcu stanowisko oskarżonego pozostaje w całkowitej sprzeczności z wnioskami opinii biegłego z zakresu toksykologii, opartej na wynikach przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz w próbkach krwi. Z dowodu tego jednoznacznie wynika, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości na długo przed zdarzeniem drogowym, na skutek, uprzednio spożytego, alkoholu. Na stan ten nie miało wpływu przyjmowanie przez oskarżonego, deklarowanych przez niego, leków. Twierdzenia oskarżonego co do rodzaju i ilości wypitego po wypadku alkoholu w żadnym więc stopniu nie opierają się na prawdzie. Oskarżony rzeczywiście spożył alkohol po zdarzeniu drogowym, ale była to niewielka ilość piwa, która nie miała wpływu na stwierdzony stan nietrzeźwości.

Podkreślić należy, iż świadek w postępowaniu przygotowawczym podał, że J. B. podszedł do radiowozu Policji

trzymając w ręku butelkę z piwem. Taka okoliczność nie znalazła jednak potwierdzenia w zeznaniach innych świadków, w szczególności B. K. ani w wyjaśnieniach oskarżonego. Sam świadek przed Sądem, w spontanicznej fazie wypowiedzi, takiej okoliczności nie podniósł, a po ujawnieniu mu wcześniejszych depozycji zeznał, iż mu „się wydaje, że była taka sytuacja” (k. 202), a co więcej, oskarżony miał wyrzucić butelkę przez barierkę przy policjantach. Ponownie jednak stwierdzić należy, iż podana przez świadka okoliczność nie znalazła potwierdzenia w zeznaniach innych osób ani wyjaśnieniach oskarżonego, a i sam świadek nie miał w tym zakresie całkowitej pewności. W tych dowodach potwierdzenia nie znalazła także informacja od świadka o tym, że oskarżony, po opuszczeniu pojazdu, rozmawiał przez telefon, co do której to informacji sam świadek także nie miał absolutnej pewności. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał zeznania M. W., w części dotyczącej wskazanych okoliczności, za niewiarygodne. Stan ten, jak zaznaczono powyżej, wynika ze silnych emocji, które towarzyszyły świadkowi w związku z

		<p>wypadkiem drogowym, a które negatywnie wpłynęły na zdolność świadka co do zapamiętania i odtworzenia szczegółowych okoliczności. Dlatego też Sąd uznał za wiarygodną tę część jego zeznań, która znalazła potwierdzenie w innych, nie budzących wątpliwości dowodach.</p> <p>Sąd uznał na niewiarygodne stanowisko świadka P. M., przedstawione na rozprawie, o spożyciu przez oskarżonego wódki, po zdarzeniu drogowym. Stanowisko to jest bowiem sprzeczne ze stanowczym zeznaniem świadka z postępowania przygotowawczego, nadto sam świadek przed Sądem nie miał pewności w tym zakresie, podając, że „chyba oskarżony wypił wódkę” (k. 235). Zeznania świadka nie znalazły także potwierdzenia w zeznaniach pozostałych świadków.</p>	
	1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. B.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>W ocenie Sądu, oskarżony J. B. swoim czynem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 4 k.k. Oskarżony prowadził w dniu 3 lipca 2018 pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazdem tym oskarżony uczestniczył w ruchu lądowym poruszając się wiaduktem z ul. (...) w kierunku ul. (...) w W.. Nadto J. B. w czasie prowadzenia wskazanego pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości - wynik drugiego badania 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W zakresie ustalenia wyników badań Sąd pominął wynik pierwszego badania z uwagi na wskazanie przez biegłego z zakresu toksykologii wadliwości tego badania. Owa wadliwość wynikała najprawdopodobniej z obecności tzw. alkoholu zalegającego. Oskarżony dopuścił się prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości pomimo, że był już dwukrotnie, prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w</p>	

W. z dnia 21 września 2011 roku, sygn. akt XIV K 500/11. J. B. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nadto w dniu 3 lipca 2018 r. był również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 września 2015 roku, sygn. akt II K 1204/13 za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oba wyroki nie uległy przy tym zatarciu.

Sąd jednocześnie nie doszukał się okoliczności przemawiających za niemożnością przypisania oskarżonemu winy. Oskarżony po zakończeniu konsumpcji alkoholu świadomie kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym wiedząc, że był już dwukrotnie skazany za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości. Oskarżony obejmował swoim zamiarem ogół znamion czynu zabronionego. Jego wina umyślna charakteryzuje się zamiarem

bezpośrednim. Nadto, jako osoba dorosła i doświadczona wiedział z całą pewnością, że po spożyciu znacznej ilości alkoholu, a następnie rozpoczęciu jazdy samochodem w krótkim odstępie czasu od spożycia jego stan zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i przekracza granice stanu po spożyciu alkoholu określone w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za bardzo wysoki. Oskarżony bowiem mając świadomość wpływu spożytego alkoholu na jego zdolności postrzegania, kierował pojazdem poruszając się jedną z bardziej ruchliwych ulic (...), przewożąc dwóch pasażerów. Oskarżony w stanie nietrzeźwości wykonywał pracę taksówkarza. W wyniku utraty kontroli nad pojazdem przez oskarżonego doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego pasażerowie doznali obrażeń ciała, a uszkodzeniu uległy dwa pojazdy. Oskarżony wykazał tym samym całkowicie lekceważący stosunek do obowiązującego porządku

<p>prawnego, a w szczególności wobec podstawowych zasad ruchu drogowego. Ryzykował bezpieczeństwem nie tylko swoim, ale także pasażerów korzystających z jego usług oraz pozostałych uczestników ruchu drogowego, a także cudzym mieniem.</p>			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B.	I	I	<p><u>Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • znaczny stopień winy oskarżonego, który umyślnie popełnił przypisany mu czyn; • bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, na który składa się rodzaj dobra prawnego naruszonego przez oskarżonego, skutki jego zachowania, a przede wszystkim wysoki stopień stężenia alkoholu; • całkowicie lekceważące podejście do prawa i norm społecznych, w szczególności zasad ruchu drogowego; • całkowicie lekceważący stosunek oskarżonego do faktu

uprzedniego,
dwukrotnego
skazania za
prowadzenie
pojazdów w stanie
nietrzeźwości;

- uprzednią,
sześciokrotną
karalność
oskarżonego, także za
przestępstwa inne niż
z art. 178a k.k.

Przy wymiarze kary Sąd
nie znalazł okoliczności
łagodzących, które
powinny zostać wzięte pod
uwagę.

Sąd uznał, że wobec
oskarżonego należało
orzec karę 1 roku
pozbawienia wolności.

**Sąd doszedł do
przekonania, że w
sprawie niniejszej
wykluczone jest
sformułowanie wobec
oskarżonego
pozytywnej prognozy
kryminologicznej,
umożliwiającej
warunkowe
zawieszenie
wykonania orzeczonej
kary (niezależnie od
przeszkody prawnej
do zastosowania
środka
probacyjnego).**

**Wobec oskarżonego
dwukrotnie orzeczono
za czyny z art.
178a k.k. kary
pozbawienia wolności
z warunkowym
zawieszeniem ich
wykonania, a pomimo
tego oskarżony**

			<p>ponownie popełnił przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i to w okresie próby, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 września 2015 r. Sąd stanął na stanowisku, że tylko kara pozbawienia wolności może doprowadzić do zmiany nastawienia oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego, nakłonić go do jego przestrzegania, do zrozumienia przez oskarżonego naganności swego postępowania. Orzeczona kara spełni też zadanie z zakresu prewencji generalnej, bowiem jej rodzaj oraz wysokość dobitnie wskazują na brak pobłażania tak wysoce karygodnemu zachowaniu, jak to, jakiego dopuścił się oskarżony.</p>
J. B.	II	II	<p>Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Orzeczenie tego środka ma przy tym charakter obligatoryjny.</p>
J. B.	III	III	<p>Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy</p>

			<p>Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych. Orzeczenie tego środka ma przy tym charakter obligatoryjny. Ustalając jego wysokość Sąd miał uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu.</p>
<p>1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B.	IV	IV	<p>Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 3 lipca 2018 r. godz. 19:34 do dnia 5 lipca 2018 r. godz. 14:10.</p>
J. B.	V	V	<p>Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy o numerze (...) od dnia 3 lipca 2018 r. do dnia 21 lipca 2020 r., a więc do dnia wydania wyroku.</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VI</p>	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. kwotę 840 złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym. Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, stawka obrońcy przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 420 zł. Zgodnie zaś z § 20</p>	

	<p>tego aktu w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Adwokat uczestniczyła w sześciu terminach rozpraw.</p>	
VII	<p>Wobec faktu, że oskarżony (jak podał obrońca w mowie końcowej) pracuje, a nadto jest osobą stosunkowo jeszcze młodą i jest wykształcony, Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy Sąd przesłanek takich nie stwierdził i na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz</p>	

Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych 1937,61 złotych, w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty. Opłatę ustalono zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Na kwotę wydatków złożyły się przede wszystkim wynagrodzenia biegłych za sporządzone opinie (poza opiniami sądowno-lekarskim dotyczącymi charakteru obrażeń, co wynika z charakteru czynu przypisanego oskarżonemu) oraz koszty pozyskania dokumentacji medycznej oskarżonego.

1.Podpis